

Vec C-682/18

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

6. november 2018

Vnútroštátny súd:

Bundesgerichtshof

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

13. september 2018

Žalobca:

LF

Žalované:

1. Google LLC
 2. YouTube Inc.
 3. YouTube LLC
 4. Google Germany GmbH
-

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o zdržanie sa ďalšieho porušovania a o náhradu ujmy vyplývajúcej z porušenia autorských práv

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad práva Únie, článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálne otázky

1. Uskutočňuje prevádzkovateľ internetovej platformy na zdieľanie videí, na ktorej používatelia sprístupňujú verejnosti obsahy chránené autorským právom bez súhlasu nositeľov práv, verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, ak

- prostredníctvom platformy dosahuje príjmy z reklamy,
- proces nahrávania prebieha automaticky a bez predchádzajúceho nahliadnutia alebo kontroly prevádzkovateľa,
- prevádzkovateľ v súlade s užívateľskými podmienkami získava na dobu umiestnenia videí celosvetovú, nevýhradnú a bezplatnú licenciu k videám,
- prevádzkovateľ v užívateľských podmienkach a v rámci procesu nahrávania upozorňuje na to, že je zakázané umiestňovať obsahy porušujúce autorské práva,
- prevádzkovateľ poskytuje pomocné nástroje, prostredníctvom ktorých sa môžu nositelia práv domáhať znemožnenia prístupu k videám porušujúcich práva,
- prevádzkovateľ poskytuje na platforme službu vyhodnocovania výsledkov vyhľadávania v podobe rebríčka a obsahových polí a registrovaným užívateľom umožňuje získať prehľad odporúčaných videí na základe videí, ktoré si už v minulosti prehliadli,

ak nemá konkrétnu vedomosť o dostupnosti obsahov porušujúcich autorské práva alebo po tom, čo sa o nich dozvie, tieto obsahy bezodkladne odstráni alebo k nim znemožní prístup?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Patrí činnosť prevádzkovateľa internetovej platformy na zdieľanie videí za okolností opísaných v prvej otázke do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31/ES?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Musí sa skutočná vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách a uvedomovanie si skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie podľa článku 14 ods. 1 smernice 2000/31/ES, vzťahovať na konkrétne nezákonné činnosti alebo informácie?

4. Ďalej v prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Je zlučiteľné s článkom 8 ods. 3 smernice 2001/29/ES, ak nositeľ práv môže požiadať o vydanie súdneho príkazu proti poskytovateľovi služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií poskytnutých používateľom a ktorú používateľ využil za účelom porušenia autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, iba vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv došlo opäť k takémuto porušeniu práv?

5. V prípade zápornej odpovede na prvú a druhú otázku:

Má sa prevádzkovateľ internetovej platformy na zdieľanie videí za okolností opísaných v prvej otázke považovať za porušiteľa v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice 2004/48/ES?

6. V prípade kladnej odpovede na piatu otázku:

Možno povinnosť takéhoto porušiteľa nahradiť ujmu v zmysle článku 13 ods. 1 smernice 2004/48/ES podmieniť tým, aby porušiteľ konal úmyselne jednak vo vzťahu k svojmu vlastnému porušeniu a jednak vo vzťahu k porušeniu tretej strany a aby vedel alebo s ohľadom na existujúce dôvody musel vedieť, že používatelia využívajú platformu na konkrétne porušovania práv?

Uvedené predpisy práva Únie

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, najmä články 3 a 8

Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), najmä články 14 a 15

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, najmä články 11 a 13

Uvedené vnútroštátne predpisy

Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Zákon o autorských právach a s nimi súvisiacich právach, ďalej len „autorský zákon“ alebo „UrhG“), najmä § 97, § 99, § 101 a § 102a

Telemediengesetz (zákon o elektronických komunikačných prostriedkoch, ďalej len „TMG“), najmä § 10

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Žalobca je hudobným producentom a bol spoluvlastníkom hudobného nakladateľstva „Petersongs Musikverlag KG“. Tvrdí, že je vlastníkom „Nemo Studios“.
- 2 Žalovaná v 3. rade prevádzkuje internetovú platformu YouTube, na ktorú môžu používatelia bezplatne nahrávať svoje videosúbory a sprístupňovať ich ostatným používateľom internetu. Žalovaná v 1. rade, Google LLC, je jedinou spoločnicou a zákonnou zástupkyňou žalovanej v 3. rade.
- 3 „Nemo Studio LF“ uzatvorilo 20. mája 1996 s umelkyňou ME exkluzívnu zmluvu o umeleckom výkone s celosvetovou územnou pôsobnosťou, ktorá sa týkala zhodnotenia zvukových a obrazových záznamov z jej vystúpení.
- 4 V novembri 2008 bol vydaný album „A Winter Symphony“, ktorý obsahoval hudobné diela interpretované umelkyňou. ME začala 4. novembra 2008 svoju „Symphony Tour“, počas ktorej predvádzala diela nahrané na albume.
- 5 Na internetovej platforme prevádzkovej žalovanou v 3. rade boli 6. a 7. novembra 2008 umiestnené hudobné diela z albumu „A Winter Symphony“ a zo súkromných zostrihov z koncertov „Symphony Tour“ sprevádzané statickými obrazmi a videosekvenciami. Žalobca následne Google vyzval, aby sa voči nemu zaviazala, že sa zdrží ďalšieho porušovania. Žalovaná v 3. rade zistila na základe snímok z obrazovky predložených žalobcom manuálnym spôsobom internetové adresy (URL) videí a tieto zablokovala.
- 6 Na internetovej platforme žalovanej v 3. rade si bolo 19. novembra 2008 opäť možné prezrieť zvukové záznamy výkonov umelkyne sprevádzané statickými obrazmi a videosekvenciami.
- 7 Žalobca si voči žalovaným v 1. rade a v 3. rade uplatňuje nárok na zdržanie sa ďalšieho porušovania, na poskytnutie informácií a žiada o určenie ich povinnosti nahradiť ujmu. Tieto nároky odôvodňuje ako výrobca zvukového záznamu „A Winter Symphony“ svojimi vlastnými právami, ako aj vlastnými a odvodenými právami umelkyne.

- 8 Po čiastočnej úspešnosti žaloby na prvom a druhom stupni si žalobca aj naďalej uplatňuje svoje žalobné nároky v konaní o opravnom prostriedku „Revision“.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu

- 9 Odvolací súd sa domnieval, že žalobca má právo si v súvislosti s niektorými hudobnými titulmi uplatniť voči žalovaným v 1. a 3. rade nároky na zdržanie sa ďalšieho porušovania podľa § 97 a § 99 UrhG, ako aj nárok na poskytnutie informácií podľa § 101 UrhG. V prípade žalovanej v 3. rade, ktorá koná ako poskytovateľ hostiteľských služieb (host provider), sa síce uplatní privilegované zaobchádzanie na základe článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 a § 10 TMG. Na umiestňovaní obsahov na platformu sa aktívne nepodieľala a tieto cudzie obsahy si nijako neprivlastnila. Na to, aby ju bolo možné brať na zodpovednosť ako spoluúčastníčku, nie je splnená požiadavka úmyselného konania, pretože nič nevedela o konkrétnej nezákonnej činnosti. Žalovaná v 3. rade však zodpovedá ako „Störer“ (narušiteľ) za zdržanie sa ďalšieho porušovania z dôvodu porušenia práv žalobcu k siedmym konkretizovaným titulom štúdiového albumu. V tejto súvislosti porušila svoje povinnosti konať, pretože bola upozornená na konkrétne porušenia a namietané obsahy bezodkladne neodstránila resp. k nim neznemožnila prístup.
- 10 Odvolací súd ďalej zastával názor, že nakoľko žalovaná v 3. rade zodpovedá len ako „Störer“ (narušiteľ), nie je povinná nahradiť škodu, a preto je nárok na poskytnutie informácií o rozsahu porušení a dosiahnutom zisku, nedôvodný. Žalované v 1. a 3. rade boli naopak povinné predložiť mená a adresy, a v prípade, ak neboli známe poštové adresy, emailové adresy, nie však IP adresy a bankové údaje používateľov, ktorí nahrali hudobné tituly na platformu pod pseudonymom.
- 11 Úspech opravného prostriedku žalobcu „Revision“ závisí od toho, či sa má správanie žalovanej v 3. rade s ohľadom na okolnosti zistené v spornom prípade, považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 (v tejto súvislosti pozri prvú prejudiciálnu otázku). V prípade zápornej odpovede vzniká otázka, či konanie žalovanej v 3. rade patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (v tejto súvislosti pozri druhú prejudiciálnu otázku). Ak je odpoveď na túto otázku kladná, vzniká ďalšia otázka, či skutočná vedomosť o nezákonnom konaní alebo informáciách a uvedomovanie si skutočností alebo okolností, z ktorých jednoznačne vyplýva nezákonná činnosť alebo informácie, sa musí v súlade s článkom 14 ods. 1 smernice 2000/31 vzťahovať na konkrétne nezákonné činnosti alebo informácie (v tejto súvislosti pozri tretiu prejudiciálnu otázku). Potom je teda otázne, či je zlučiteľné s článkom 8 ods. 3 smernice 2001/29, ak nositeľ práv môže požiadať o vydanie súdneho príkazu proti poskytovateľovi služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií umiestnených používateľom a ktorú používateľ využil za účelom porušenia autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, iba vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv došlo opäť k takémuto porušeniu práv (v tejto súvislosti pozri štvrtú prejudiciálnu otázku).

- 12 V rozsahu, v akom sa správanie žalovanej v 3. rade nepovažuje za verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a nepatrí ani do pôsobnosti smernice článku 14 ods. 1 smernice 2000/31, vzniká otázka, či sa má žalovaná v 3. rade považovať zároveň za porušiteľa v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice 2004/48 (**v tejto súvislosti pozri piatu prejudiciálnu otázku**). V prípade kladnej odpovede na túto otázku je sporné, či povinnosť takéhoto porušiteľa nahradiť ujmu v zmysle článku 13 ods. 1 smernice 2004/48 možno podmieniť tým, aby porušiteľ konal úmyselne jednak vo vzťahu k svojmu vlastnému porušeniu a jednak vo vzťahu k porušeniu tretej strany a aby vedel resp. s ohľadom na existujúce dôvody musel vedieť, že používatelia využívajú platformu na konkrétne porušovania práv (**v tejto súvislosti pozri šiestu prejudiciálnu otázku**).

O prvej prejudiciálnej otázke

- 13 Keďže v prípade práv na verejný prenos v podobe sprístupňovania verejnosti, ktoré si uplatňuje žalobca, ide o harmonizované práva podľa článku 3 ods. 1 a 2 písm. a) a b) smernice 2001/29, musia sa príslušné ustanovenia nemeckého autorského zákona vykladať v súlade so smernicou.
- 14 Pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 si vyžaduje individuálne posúdenie, v rámci ktorého sa musí prihliadať na množstvo ďalších kritérií. Spomedzi týchto kritérií Súdny dvor zdôraznil predovšetkým nezastupiteľnú úlohu, ktorú zohráva používateľ a vedomú povahu jeho konania (pozri naposledy rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, body 23 až 26).
- 15 Či sa činnosť žalovanej v 3. rade má s ohľadom na zistené okolnosti v spore vo veci samej považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, vyvoláva pochybnosti. Takýto záver, možno podľa senátu určite predpokladať v prípade siedmich titulov z albumu „A Winter Symphony“, o ktorých nezákonnom sprístupnení žalovaná v 3. rade podľa zistení odvolacieho súdu vedela a ktoré neodstránila alebo k nim neznemožnila prístup.
- 16 Z hľadiska kritéria nezastupiteľnej úlohy používateľa a jeho úmyselného konania si verejný prenos vyžaduje, aby si používateľ plne uvedomoval dôsledky svojho správania, teda aby konal úmyselne a cielene, s cieľom sprístupniť chránené dielo alebo iný chránený výkon tretím osobám, pričom nie je rozhodujúce, či tretie osoby túto možnosť využijú (pozri rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 31).
- 17 Použitie kritérií vytvorených Súdnym dvorom nepodporuje predpoklad o nezastupiteľnej úlohe žalovanej v 3. rade v rozsahu, v akom nevie o umiestnení obsahov porušujúcich autorské práva. Uplatneniu domnienky o nezastupiteľnej úlohe síce nebráni, že žalovaná v 3. rade neumiestnila tieto obsahy sama, ale tretím stranám prostredníctvom prístupu k video portálu umožnila, aby používateľom portálu sprístupnili obsahy, medzi ktorými sa môžu nachádzať aj

obsahy porušujúce autorské práva (pozri rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 36). Žalovaná koná aj s cieľom dosiahnuť zisk, pretože z prevádzky portálu pre ňu vyplývajú príjmy z reklamy. Prijatie predpokladu o nezastupiteľnej úlohe si však vyžaduje, aby osoba konala s plným vedomím dôsledkov konania vrátane vedomia o chýbajúcom súhlase nositeľa práv (pozri rozsudok z 26. apríla 2017, Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, bod 41). Vzhľadom na okolnosť, že k umiestneniu videí dochádza automaticky, žalovaná v 3. rade až do okamihu, keď ju nositeľ práv upozorní, nevie nič o sprístupnení obsahov porušujúcich autorské práva. Používateľov vo svojich užívateľských podmienkach a počas procesu nahrávania upozorňuje na to, že umiestnenie obsahov porušujúcich práva nie je povolené. Okrem toho poskytuje pomocné nástroje, prostredníctvom ktorých sa nositeľom práv umožňuje zabrániť sprístupňovaniu obsahov porušujúcich práva. Podľa senátu teda v každom prípade prichádza do úvahy uplatnenie domnienky o nezastupiteľnom postavení v rozsahu, v akom žalovaná v 3. rade bezodkladne po tom, čo sa dozvedela o dostupnosti obsahov porušujúcich práva, tieto obsahy neodstráni alebo k nim neznemožní prístup.

O druhej prejudiciálnej otázke

- 18 Ponuka internetovej platformy slúžiacej na uchovávanie informácií tretími stranami siete ako hosťiteľská služba v zásade nepatrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (pozri rozsudok zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 27). Privilegované posudzovanie zodpovednosti podľa článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 sa však na takéhoto hosťiteľského poskytovateľa neuplatní, ak sa takýto poskytovateľ neobmedzí na neutrálne poskytnutie služby prostredníctvom čisto technického a automatického spracovávanía údajov poskytnutých jeho zákazníkmi, ale má aktívnu úlohu takej povahy, že by mohol tieto údaje spoznať alebo mať nad nimi kontrolu (pozri v tejto súvislosti rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal, C-324/09, EU:C:2011:474, body 112 až 116).
- 19 V spornom prípade žalovaná v 3. rade podľa zistení odvolacieho súdu síce videá porušujúce autorské práva nespojila s reklamou. Vzniká však otázka práva Únie, ktorú je potrebné objasniť, či žalovaná aj s ohľadom na ostatné okolnosti sporného prípadu (pozri prvú prejudiciálnu otázku) mala takú aktívnu úlohu, ktorá bráni uplatneniu článku 14 ods. 1 smernice 2000/31.

O tretej prejudiciálnej otázke

- 20 Podľa senátu treba na túto otázku odpovedať kladne. Nestačí, ak poskytovateľ vo všeobecnosti vie alebo si uvedomuje tú skutočnosť, že jeho služby sa využívajú na nešpecifikované nezákonné činnosti. Tento záver vplýva už zo znenia právnej úpravy a použitia niektorých článkov definujúcich nezákonnú činnosť alebo nezákonné informácie. Uvedené vyplýva aj z toho, že poskytovateľ si môže splniť svoju povinnosť odstrániť alebo znemožniť prístup k nezákonnej informácii

bezodkladne po tom, čo ju zistí alebo si ju uvedomí (článok 14 ods. 1 písm. b) smernice 2000/31) len vtedy, ak ide o konkrétnu informáciu. Upozornenie na porušenie práva musí byť preto natoľko konkrétne, aby adresát mohol porušenie práva zistiť jednoducho a bez akéhokoľvek právneho alebo skutkového preskúmania. V prípade uplatnenia práv vyplývajúcich z autorskej ochrany je teda potrebné identifikovať chránené dielo alebo chránený výkon a popísať namietaný spôsob porušenia a tiež uviesť dostatočne jasné skutočnosti odôvodňujúce autorské právo dotknutej osoby.

O štvrtej prejudiciálnej otázke

- 21 Podľa článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.
- 22 Voči každému, kto nie je páchatelom alebo zúčastnenou osobou, a akýmkoľvek spôsobom vedome prispeje k porušeniu chráneného právneho záujmu, si možno uplatniť nároky ako voči „Störer“ (narušiteľovi). Takáto zodpovednosť predpokladá porušenie povinností konať, ktorých rozsah sa stanoví s ohľadom na to, čo možno v jednotlivom prípade považovať za primerané. Ak je „Störer“ (narušiteľ) poskytovateľ služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií umiestnených používateľmi, možno mu v súlade s judikatúrou Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) v zásade súdnym zákazom nariadiť zdržať sa ďalšieho porušovania až vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv opätovne došlo k takémuto porušeniu.
- 23 Podľa názoru senátu je na štvrtú prejudiciálnu otázku potrebné odpovedať kladne. Poskytovateľovi služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií poskytnutých používateľmi, nemožno podľa článku 15 ods. 1 smernice uložiť žiadnu všeobecnú povinnosť, aby monitoroval informácie, ktoré uchováva, a aby aktívne zisťoval okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť. Okrem toho takýto poskytovateľ služieb podľa článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 nezodpovedá za informácie uložené na žiadosť používateľa, ak nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie alebo b) po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám. V zmysle vyššie uvedeného prevádzkovateľ internetovej platformy slúžiacej na uchovávanie informácií poskytnutých tretími stranami, ktorý nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách, neručí ani za opomenutie.

O piatej prejudiciálnej otázke

- 24 Smernica 2004/48, ktorá sa v zmysle svojho článku 2 ods. 1 uplatní na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom Únie alebo

vnútroštátnym právom príslušného členského štátu, platí bez ohľadu na články 2 až 6 a článok 8 smernice 2001/29 (článok 2 ods. 2 smernice 2004/48) a nie je ňou dotknuté ustanovenie článkov 12 až 15 smernice 2000/31 (článok 2 ods. 3 smernice 2004/48). Táto smernica rozlišuje medzi porušiteľom a sprostredkovateľom, ktorých služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva (pozri články 11 a 13 smernice). Takíto sprostredkovatelia sa v rozsahu, v akom ich služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva, označujú v článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 ako sprostredkovatelia a v prípade, ak ich služby spočívajú v uchovávaní informácií umiestnených používateľom, sa v článku 14 ods. 3 smernice 2000/31 označujú ako poskytovatelia služieb.

- 25 Ak sa konanie žalovanej v 3. rade považuje za verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, musí sa žalovaná v 3. rade posúdiť ako porušiteľ v zmysle smernice 2004/48, voči ktorému možno vydať súdny príkaz zakazujúci ďalšie porušovanie (článok 11 prvá veta smernice 2004/48; § 97 od. 1 UrhG), nariadiť povinnosť nahradiť ujmu (článok 13 ods. 1 smernice 2004/48; § 97 ods. 2 UrhG) a vymáhať zisk (článok 13 ods. 2 smernice 2004/48; § 102a UrhG). Ak konanie žalovanej v 3. rade patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31, je žalovaná v 3. rade potrebné považovať za sprostredkovateľa podľa smernice 2004/48, ktorého zodpovednosť je vylúčená v prípade, ak sú splnené podmienky upravené v písm. a) a b) tohto ustanovenia a ktorý by inak zodpovedal ako porušovateľ.
- 26 Je sporné, či sa má žalovaná v 3. rade považovať za porušiteľa v zmysle smernice 2004/48, ktorý zodpovedá okrem vydania súdneho príkazu zakazujúceho ďalšie porušovanie aj za povinnosť nahradiť ujmu a vymáhať zisk, ak jej konanie nemožno posúdiť ako verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a nepatrí ani do pôsobnosti článku 14 smernice 2000/31. Podľa senátu je na túto otázku potrebné odpovedať kladne, pretože ten, kto sa podieľa na porušení, musí mať podľa smernice 2004/48 buď postavenie sprostredkovateľa alebo porušiteľa a teda môže byť porušiteľom len vtedy, ak sa jeho účasť neobmedzuje len na ponuku služieb, ktoré tretie strany využijú na porušenie práva duševného vlastníctva. Z toho vyplýva, že za porušiteľa sa nepovažuje len používateľ, ktorý má nezastupiteľnú úlohu pri verejnom prenose a koná s plným vedomím dôsledkov svojho konania, teda úmyselne a cielene, aby tretím stranám umožnil prístup k chránenému dielu alebo chránenému výkonu, ale porušiteľom je podľa senátu naopak práve poskytovateľ služieb, ktorý sa v prípade verejného prenosu prostredníctvom jeho používateľov jeho platformy neobmedzí len na neutrálnu úlohu, ale vystupuje aktívne.

O šiestej prejudiciálnej otázke

- 27 Podľa článku 13 ods. 1 prvej vety smernice 2004/48 zabezpečia členské štáty, aby príslušné súdne orgány na návrh poškodenej strany nariadili porušovateľovi, ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním [vedome], alebo s dostatočným

dôvodmi preto, aby o tom vedel, zaplatiť vlastníkovi práv náhradu ujmy úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia.

- 28 Podľa § 97 ods. 2 prvej vety UrhG je ten, kto neoprávnene poruší autorské právo alebo iné právo chránené podľa autorského zákona, povinný nahradiť poškodenému ujmu spôsobenú týmto porušením, ak koná úmyselne alebo nedbanlivo. Otázka, či osoba zodpovedá podľa súkromnoprávných predpisov za spáchaný delikt, akým je napríklad porušenie chráneného práva, ako páchatel' alebo ako spolupáchatel', sa s ohľadom na judikatúru Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) posudzuje spravidla podľa zásad vyvinutých v oblasti trestného práva. V prípade žalovanej v 3. rade, ktorá sa má v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice 2004/48 považovať za porušiteľa, pretože pri porušení práv žalobcu používateľmi jej platformy zohrávala aktívnu úlohu, prichádza s ohľadom na tieto zásady do úvahy zodpovednosť pomocníka. Za pomocníka sa považuje ten, kto inému úmyselne poskytol pomoc pri spáchaní úmyselného nezákonného skutku.
- 29 Následne vzniká otázka, či povinnosť takéhoto porušovateľa nahradiť ujmu podľa článku 13 ods. 1 prvej vety smernice 2004/48 možno podmieniť tým, aby porušovateľ konal úmyselne jednak s ohľadom na jeho vlastné nezákonné konanie, a jednak s ohľadom na nezákonné konanie tretej strany.
- 30 Je možné, že aj v prípade takýchto skutkových okolností musí pre vznik nároku na náhradu ujmy podľa článku 13 ods. 1 prvej vety smernice 2004/48 stačiť, aby bol porušiteľ vzhľadom na existujúce dôvody povinný vedieť, že sa dopustil porušenia. Potom by prichádzala do úvahy zodpovednosť pomocníkov za náhradu ujmy už aj v prípade nedbanlivosti. Zodpovednosť poskytovateľa služieb, ktorý má aktívnu úlohu, by teda bola prísnejšia ako zodpovednosť poskytovateľa služieb, ktorý prijme neutrálnu úlohu a uplatní sa naňho pôsobnosť článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31, a ktorého zodpovednosť si v súlade s článkom 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31 vyžaduje skutočnú vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách.
- 31 Ďalej vzniká otázka, aké požiadavky sa majú klásť na úmysel resp. na nedbanlivosť porušiteľa (ak postačuje), s ohľadom na porušujúce konanie tretích strán. Aj podľa judikatúry Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) sa na strane spolupáchatel'a vyžaduje v súvislosti s hlavným skutkom tretej strany aspoň podmienený úmysel, ktorý sa musí vzťahovať aj na vedomosť o nezákonnosti. Úmysel a uvedomovanie si nezákonnosti konania sa pritom musia týkať konkrétneho hlavného skutku. Pre uplatnenie zodpovednosti prevádzkovateľa internetovej platformy, ako spolupáchatel'a, za náhradu ujmy teda nestačí, aby prevádzkovateľ vedel, že používatelia využívajú platformu na porušovanie práv duševného vlastníctva, ak sa takáto vedomosť netýka konkrétneho porušenia práv.
- 32 Súdny dvor považoval v rozsudkoch z 26. apríla 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, bod 50) a zo 14. júna 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, bod 45) za dostatočné, aby sa žalovaní v týchto konaniach

vedome dopustili nebezpečného konania a vo všeobecnosti počítali s nezákonnými použitiami. Ak by pre vznik nároku na náhradu ujmy voči poskytovateľovi služieb, ktorý plní aktívnu úlohu stačilo, že mal len všeobecnú vedomosť alebo že existovali dôvody, na základe ktorých musel vedieť o porušovaní práv na platforme, bola by jeho zodpovednosť prísnejšia aj v porovnaní so zodpovednosťou poskytovateľa služieb, ktorý má neutrálnu úlohu, na ktorého sa z tohto dôvodu uplatní pôsobnosť článku 14 smernice 2000/31.

PRACOVNÝ DOKUMENT